

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2023. SZEPTEMBER

4

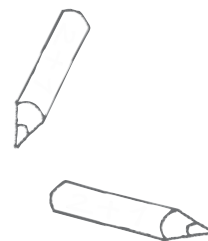
6

18

22

24

26

CÍMLAP: GUBA-KEREKES ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIV. évfolyam, 465. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

2+1

1+1

2+2

1+0

3+2

3+3

BERTÓTI JOHANNA

A kertben

Kinn a kertben néma csendben kicsi Gyopár
egy órája lesben ül.

Nézi, hogy a vadrózsán egy rózsabogár
csücsül rezdületlenül.

Ki fogja megunni vajon ezt a nyugodt
állapotot hamarabb?

Kicsi Gyopár elsomfordál? (Éhes, tudod...)
És a házba beszalad?

Vagy a parány rózsabogár repül messze?
(„E rózsza kegyetlen, vad...”)

De lehet, hogy épp a rózsza fárad ebbe
bele, s kelyhe elhervad.

KISS LEHEL

Rózsabogár-ország

Rózsabogár-ország
csupa-csupa rózsza,
csupa-csupa bogár,
illat, bogárnóta.

Fények cikkanása,
földöntúli zöldek
– fénylőbb nem lehetne,
se zengőbb, se zöldebb.

Rózsabogár-ország
lány finomság, kölni,
béke birodalma...
Kár, hogy csak egy ölnyi!

CSEH KATALIN versei

Rózsabogár

Mosolygó rózsabogár vőlegényét várja,
valódi szellőselyem menyasszonyi fátyla.

Ott jön már a vőlegény, hős góliátbogár,
a menyasszony szíve repes, gyorsan kalapál.

Vadrózsa-palotában nagy a dínomdánom,
minden izzó bogárszempár az ifjú páron.

Szent- jános- bogár

Mikor leszáll az éj,
a szentjánosbogár
lámpását bekapcsolja.

Kihajló ágon ring a hold,
merengenek a csillagok,
álom bandukol odafönn,
csöndfülbe súgja: itt vagyok.

A szentjánosbogár kikapcsolja
lámpását, mikor jön a hajnal,
és szél surran kibomlott hajjal.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

MOLNÁR KRISZTINA

A fészek

Egyik reggel Lili olyan borzos fejjel jött ki reggelizni, hogy még az anyukája is megijedt. Pedig látott ő már mindenféle csuda dolgot életében. De most Lili fején igazi nagy fészek volt. Amúgy Lili rendes és kedves kislány volt, nem volt semmi keresnivalója a fején annak a fészeknek. De elmesélem, hogyan is történt az egész.

Azzal kezdődött, hogy Lili hosszú haját szeretett volna, olyan Aranyhajasat. Jó, nem olyan hosszú, de legalább derékig érőt. Gyönyörű haja volt Lilinek, már kiskora óta minden rokon azt csodálta. Sötétbarna, hullámos, fényes, csak sajnos hamar kócos lett.

Mindennap fésülni, kefélni, bekötni, befonni kellett volna, de Lili anyukája folyton mással volt elfoglalva. Főzött, mosott, takarított, a számítógép billentyűit nyomogatta, meg persze ott volt a kisöcsi, aki állandóan rajta lógott. Lili már elég nagy volt ahhoz, hogy egyedül rendezze magát, de nem szeretett fésülni. Hiába vásárolt az anyukája szebbnél szebb fésűket és hajkeféket, azok ott porosodtak Lili polcán. Az is igaz, hogy még a legrugalmasabb, legkímélőbb hajkefe

is csődöt mondott, ha Lili haját kellett kibogozni. Mintha éjszakánként csomó kis kóc költözött volna be Lili hajtincsei közé, majd napközben valóságos hajkefe-elhárító hadműveletet indítottak volna.

Így történt aztán, hogy a sok kis kóc összeszövetkezett, és nagy fészek lett belőlük. És ezzel a fészekkel jött Lili reggelizni azon a bizonyos reggelen. Nem nézett tükörbe, így nem értette, hogy az anyukája és az apukája miért néznek olyan furcsán, megrökönyödvé és döbbenetben rá, mintha még a kacagásukat is próbálnák visszafojtani. Aztán Lili apukája nem bírta tovább, és kimondta:

– Lili, a fejedben egy fészek van!

Lili kiborult, sírt, anyukája szaladt a kóckiszedő hajkefék után, próbálta a haját kibogozni. Lili ordított, visítozott, de olyan hangoosan, hogy az apukája már attól félt, a szomszéd kihívja a rendőrséget gyerekkínzás miatt. De hiába a fésülés meg az óbégatás, a fészeket nem lehetett megszüntetni.

– Vágjuk le – javasolta Lili apukája, miután Lili anyukája belefáradt a fésülésbe, vagyis főleg a kiabálásba –, de a kislány hallani se

akart erről a megoldásról, csak hüppögött.

– Akkor marad a fészek – mondták tehetetlenül a szülők, és Lili már azt se bánta, csak hagyják békén.

Igy ment ki játszani is, fészekkel a fején. Meg is látta egy széncinke, annyira megtetszett neki, hogy rögtön beleköltözött a párjával együtt. Tojást raktak a fészekbe, összesen tízet, és felváltva kotlottak, míg két hét múlva ki nem bújt tíz kis szürke, sárga csőrű fióka.

Közben Lilinél sem állt meg az élet, iskolába járt, kiment a játszótérre, bevásárolt az anyukájával. Meg is bámulták mindig, ha elindult valamerre, az iskolában is sorban álltak a gyerekek, hogy a cinkéket megnézhessék.

Csak hajat mosni és fésülni nem kellett már Lilinek, ami egészen jó volt. Örült is ennek Lili, mert nem akarta a kis cinkéket zavarni.

Egy napon a kis cinkefiókák már elég nagyok voltak ahhoz, hogy repülni tanuljanak, azt gyakorolták egész nap. Aztán érkezett az a pillanat, amikor a cinkeszülők és a már ügyesen repülő kis cinkék köszönésképpen és búcsú-

zól többször is hangosan csipogva köröztek Lili feje körül, majd örökre elszálltak.

– Vágjuk le – állt Lili az üres fészekkel az anyukája elé, aki megkönnyebbültén sóhajtott fel. Kézen fogta Lilit, és elmentek Ildikóhoz, a fodráshoz, aki szempillantás alatt lenyisszentette a kócfészket, és csinos kis frizurát nyesett Lilinek.

Lili még sohasem érezte ilyen könnyűnek a fejét, nagyon boldog volt, de azért icipicit szomorú is, mert hiányoztak neki a cinkék, és rájött, hogy csakis a mesében lehet valakinek olyan hosszú haja, mint Aranyhajnak.

MÁRTON ÉVA rajzai

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv találkozik a Tücsökvári Filharmonikusokkal

Ősz volt. A nap karmazsin lángra lobbantotta a Ciripelőt borító ropogós levélszőnyegét. Tücsökvár lakóinak tetszett a látvány, annál is inkább, mert aznap nem volt tanácskozás, így nem kellett tararítani. A sokat látott Ciripelő boldogan pihent az ősz bőségét hirdető levéltakaró alatt.

Tücsök Gusztáv egymagában ücsörgött egy kövön a Nagy Madáretető alatt, és aktívan szomorkodott. Nagyokat hüppögött, sóhajtott és hümmögött, miközben elanyátlanodva lógatta picit, vékony lábait.

– Hüpp, óóóh, hümm – láblógatás –, hüpp, óóóh, hümm – láblógatás.

Előző este véletlenül meghallotta, amint Sıkló Zágon a tőle megszokott modoros hangnemben arról panaszkodott Csiga Titusznak, hogy ő, mármint Tücsök Gusztáv az égegyadta világon semmit nem kezd magával.

– Mindig csak az ötletek! Mi persze tesszük a dolgunkat helyette is, amíg ő hol arról álmodozik, hogy úrkutató lesz, hol azt meséli be magának, hogy olyan házat épít, amelyikben egymásból nőnek újabb és újabb szobák, maguktól, mint egy virág szirmai. És közben csak kornyikál azon az ócska hegedűn napestig!

Azt már nem hallotta, hogy Csiga Titusz mit felelt, ha felelt egyáltalán, mivel amaz a

panaszáradat után udvariasan elnézést kért, és visszavonult a házába.

Ezért hüppögött, sóhajtott, hümmögött, és ezért lógatta anyátlanul a lábát, amikor távoli vonatfütyt ütötte meg a fülét. Gondolkodás nélkül felpattant a szomorkodásra kijelölt kövecskéjéről, és hatalmas ugrásokkal elindult a Tücsökvári Állomás irányába.

– Rezesek, jobbra! Tubások, hátra! Vonósok, két sorba! – hallotta út közben. Izgatottság és öröm járta át a tücsökvári őszi levegőt, és Tücsök Gusztáv egyre kíváncsibb volt, hogy kik érkeztek a vonaton.

Már majdnem odaért az állomásra, amikor újabb fütyyszó után a vonat továbbindult, és ő egyszeriben díszes társasággal találta szembe magát. Gyík, pocok, sün, szitakötő, béka, cserebogár, moly, pók és sáska jött vele szembe, Fülemüle Müllerral az élen.

– A karmester! Úgy tudom, kiszálláson voltak a Filharmonikusok Nagy Versenyén! – súgta oda neki Méh Nándor, aki időközben észrevétlenül mögé röppent.

– Ők a Tücsökvári Filharmonikusok!

Tücsök Gusztáv még egy ideig nézte őket, ahogy nehéz hangszereikkel büszkén bevonulnak Tücsökvárra, majd amint hazaért, felütötte a Mindentudó Kiskönyvét, és elolvasta, hogy kik azok a filharmonikusok.

Hümmögött és óóó-zott meg ááá-zott, de most már egyáltalán nem szomorúságában!

Boldog izgatottság tört fel belőle, amikor azt olvasta, hogy vannak – nem is kevesen! –, akik hetente egyszer felveszik a szép ruhájukat, és elmennek meghallgatni, ahogy mások hegedülnek, klarinétoznak, zongoráznak, vagy akár csak egy fényes háromszöget ütögetnek!

– Ha ezt tudná Sikló Zágon! – gondolta, de aztán valami azt súgta neki, hogy valószínűleg tud a filharmonikusokról, csak ez mit sem változtat azon, amit őrá gondolt. Aztán Csiga Tituszra gondolt. Jól is tette, hogy bevonult a házába!

Azzal Tücsök Gusztáv aludni ment.

SZABÓ ZELMIRA rajzai

Csizmás kandúr

Francia mese

Szávai János fordítása nyomán

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény molnár, aki semmi egyebet nem hagyott három fiára, mint a malomát, egy szamarat és egy mihaszna macskát. A legidősebbé lett a malom, a másodiké a szamar, a legkisebbnek a macska jutott. Szegény így panaszkodott:

– Bátyáim csak elboldogulnak valahogyan. Az egyik öröl, a másik fuvarozza szamarával a gabonát be a malomba, a lisztet ki a malomból. Mindig lesz annyijuk, hogy megélnek belőle. De én mire megyek egy hitvány macskával? Előbb-utóbb éhen kell vesznem.

A macska egy ideig hallgatta, aztán odaállt a fiú elé, és nagy komolyan azt mondta:

– Kedves gazdám, sose búslakodjál! Adj nekem egy tarisznyát, és csináltass egy pár

csizmát, hogy legyen mivel az erdőt járnom, s a többi aztán már az én dolgom.

A fiú teljesítette a macska kívánságát: tarisznyát is szerzett, csizmát is csináltatott neki.

A macska vitézül beugrott a csizmába, nyakába akasztotta a tarisznyáját, és bevettette magát egy bozótba, ahol rengeteg nyúl tanyázott. A tarisznya aljába nyúlnak való csemegét, korpát szórt, s száját kinyitva tette le a fűbe. Ő maga mellé heveredett, és holtan tette magát, de éberem figyelt. Keményen szorongatta a markában a zsineget, amivel egyetlen gyors rántással összehúzhatta a tarisznya száját. Így leste-várta, mikor téved arra egy tapasztalatlan, fiatal nyúl, mikor dugja be az orrát a tarisznyába az alján lapuló jó falatokért.

Nem kellett sokáig várnia. Alighogy lefe-
küdtt, máris megjelent egy ostoba nyúl, és rö-
vid szimatolás után szeleburdin beugrott a
tarisznyába. A kandúr nagyot rántott a zsine-
gen, aztán ment vele egyenesen a királyi pa-
lotába, és mondta, hogy beszélni akar a ki-
rályal. Megmutatták neki a király lakosztá-
lyát. A kandúr belépett, bókolt a király előtt,
és azt mondta:

– Fölséges uram, fogadd el ezt a pompás
nyulat! Gazdám, a márki küldi neked ajándék-
ba.

– Mondd meg a gazdának – felelte a ki-
rály –, hogy köszönöm az ajándékát, és hogy
írántam való figyelme szívbeli örömömmre
szolgált.

Nem sokkal később a macska egy búza-
tábla közepébe hevert a tarisznyájával, mely-
be ezúttal pár szem kukoricát szórt, foglyok-
nak. Csakhamar két fogolymadár is ott sze-
melte a kukoricát a tarisznyában. A kandúr
megrántotta a zsineget, aztán vitte a zsák-
mányt a királynak, hogy íme, most ezzel ked-
veskedik őfelségének az ő gazdája, a márki.

Így ment ez hónapokon át. A kandúr idő-
ről időre megjelent az udvarban, és hol egy
nyulat, hol két foglyot hozott ajándékba,
mondván, hogy gazdája, a márki küldi a ki-
rálynak.

Egy napon aztán megtudta, hogy a király
másnapra sétakocsikázást tervez a folyó-

partra lányával, a világ legszebb hercegkis-
asszonyával.

Hazaloholt a gazdájához, és azt mondta
neki:

– Fürödj meg, kedves gazdám, a folyóban,
azon a helyen, amit mutatok neked. A többit
bízd rám.

Gazdája, noha nem tudta, mi értelme van
a dolognak, úgy tett, ahogy a kandúr taná-
csolta. Miközben ott fürdött, arra hajtott a ki-
rály. Akkor Csizmás Kandúr teli torokból kiál-
tott:

– Segítség! Segítség! A márki mindjárt a
folyóba fullad!

A lármára a király leengedte a hintó ablakát, és kikukkantott. Megismerte a macskát, aki a sok finom vadat hozta neki ajándékba. Megparancsolta testőreinek, mentsék ki a vízből a márkit.

Mialatt folyt a mentés, a macska odament a hintóhoz, és elmondta a királynak, hogy miközben a gazdája fürdött, tolvajok jöttek, és ellopták a ruháját. Mindebből persze egy szó sem volt igaz, mert a ruha egy jókora kő alatt volt, ahová a furfangos kandúr dugta. A király azonban elhitte a mesét, és meghagyta a királyi ruhatár főtisztjének, hozzon sürgősen rangjához illő öltözéket a pórul járt márkinak.

Hamarosan meghozták a ruhát, a molnárfiú fölöltözködött, s mert csinos képű, sudár természetű legény volt, olyan pompásan festett a sujtásos mentében, hogy nem győzték csodálni. Gyönyörködve nézte a király is, de legkivált a királykisasszony, akinek nyomban megtetszett a nyalka márki. A király beültette a márkit a hintójába, és úgy folytatták a sétakocsikázást.

A kandúr előreszaladt. Egy réten megpillantott néhány parasztot, épp szénát kaszáltak.

Így szólt hozzájuk:

– Halljátok, emberek! Mindjárt itt lesz a király. Ha kérdi tőletek, kié ez a rét, és nem azt felelitek, hogy a márki őnagyságáé, miszlikbe aprítalak benneteket.

És olyan fenyegetve villogtatta rájuk a szemét, hogy akármilyen meleg volt, libabőrös lett a hátuk tőle.

Jött a király, meglátta a kaszálókat, megállította a hintót, megkérdezte, kié a rét.

– A márki őnagyságáé – felelték az emberek olyan egyszerre, mintha betanították volna őket.

– Szép kis vagyon – bólintott a király elismerően a márki felé.

– Megteszi, fölséges uram – felelte szerényen a márki –, minden esztendőben meg hozza a maga tíz kazal szénáját.

Mentek tovább, ment tovább előttük Csizmás Kandúr is. Gabonatóbla következett, éppen aratták. A kandúr megállt a szélén, beszólt az aratóknak:

– Halljátok emberek! Mindjárt itt lesz a király. Ha kérdi tőletek, kié ez a búzatóbla, és nem azt felelitek, hogy a márki őnagyságáé, miszlikbe aprítalak benneteket.

És villogtatta fenyegetően a szemét.

Az emberek megijedtek, és úgy tettek, amint parancsolta. Amikor a király odaért és megkérdezte, kié a föld, mint a leckét, úgy mondták egyszerre:

– A márki őnagyságáé!

A király elismerően bólogatott, a márki szerényen mosolygott, a macska pedig ment tovább előttük, s akit csak látott, annak mind szigorúan megparancsolta, mondják minden-

re azt, hogy a márki őnagyságáé, mert különben meggyűlik vele a bajuk. Így hát a király véges-végig mindenütt a márki őnagysága földjén sétakocsikázott, és nem győzött csodálkozni annak gazdagságán.

Csizmás Kandúr végül is egy szép kastélyhoz ért. A kastély ura és gazdája egy óriás volt, amerre a király eddig kocsikázott, az voltaképpen mind az ő birodalma volt. A kandúr persze tudta ezt. Bezörgetett hát a kapun, és azt mondta a kapuőrnek:

– Mondd meg a gazdának, hogy ha már erre hozott az utam, nem állhatom meg, hogy ne tisztelegjek becses személye előtt.

Az óriásnak tetszett a beszéd, mert amilyen erős, olyan hiú is volt. Fogadta a macskát, hellyel kínálta és biztatta, hogy pihenje ki magát nála.

– Azt hallottam uraságodról – mondta beszélgetés közben Csizmás Kandúr –, hogy tetzés szerint bármiféle állattá át tud változni.

– Úgy bizony – hengegett az óriás.

– Például elefánttá vagy oroszlánná is? – érdeklődött a kandúr.

Az óriás megrázta magát, s egyetlen hördüléssel oroszlánná változott. A kandúr rettentően megrémült. Nagyot ugrott, föl a kályhára, onnan a kürtön át kapaszkodott fölfelé, a gerenda felé. Az oroszlán a következő pillanatban visszaváltozott emberevő óriássá.

Erre aztán a macska is lemászott a gerendáról.

– Hát ez nagyszerű! – mondta, még mindig fújtatva az izgalomtól. – Igaz, azt is rebesgetik, hogy uraságod, ha akar, akár egérré is zsugorodik. De megvallom, ezt már igazán nem hiszem.

– Nem-e? – mordult föl az óriás. – Ide süss!

Azzal volt óriás, nincs óriás, és egy kis egér szaladt cincogva a kandúr előtt a padlón. A kandúr nyakon csípte, és nyomban lenyelte. Éppen idejében, mert az udvar felől már hallatszott a fölvonóhíd csikorgása, a királyi hintó dübörgése.

Csizmás Kandúr a bejáratnál fogadta a királyt.

– Hódolattal köszöntöm fölségedet márki őfelsége kastélyában!

– Hogyan, márki uram! – kiáltott a király. – Hát ez a kastély is a tiéd? Egész országomban nem láttam ennél pompásabb épületet. Ha nincs ellenedre, belül is megtekinteném.

A márki karját nyújtotta a királykisasszonynak, úgy vonultak be a király után a kastélyba. A hatalmas ebédlőteremben gazdagon terített asztal várta őket, úgyhogy máris nekiülhettek a lakomának.

A királynak nagyon tetszett az ifjú márki. Még jobban tetszett a királykisasszonynak, aki már le se vette a szemét róla. Asztalhoz telepedtek, ettek-ittak, s az ötödik vagy hatodik pohár után a király, akinek az arca kezdett kipirosodni az elégedettségtől és a bortól, ezekkel a szavakkal fordult a márkihoz:

– Kedves márki, most már igazán csak rajtad áll, hogy rokonságba keveredjünk. Szívesen leszek az apósod, ha netalán meg akarod kérni a lányom kezét.

A királylány elpirult örömeiben, de őfelségét, a márkit se kellett kétszer biztatni. Ott helyben jegyet váltottak egymással, s még aznap este a menyegzőt is megtartották.

Csizmás Kandúrt kinevezték udvari főmesternek és titkos tanácsosnak, s attól fogva nem kellett többé egerek után futkosnia. Ha egyet-egyét mégis megkergetett, legfőbb szórakozásból tette.

BENEDEK ELEK

Az ember életideje

Mikor Isten a teremtés munkáját bevégezte, magas színe elé hívta az embert, s kérdezte:

– Hány esztendeig szeretnél élni?

Az ember egy kicsit gondolkozott, s azt felelte:

– Elég lesz, Uram, harminc esztendő.

De ahogy kiment az Istentől, mindjárt megbánta, hogy olyan kevés életidőt kért. Az ember után az ökör ment be, s ez húsz esztendőt kért az Istentől.

Kijő az ökör, de mindjárt megbánja, hogy húsz esztendőt kért, gondolta, elég neki tíz esztendő is.

Azt mondja az ember az ökörnek:

– Ha sokalod, add nekem felét.

Az ökör odaadta jó szívvvel.

Most már az embernek volt negyven esztendeje.

Az ökör után bemegy a szamár, s kérdi az Úr tőle:

– No, szamár, hány esztendőt adjak neked?

– Annyit, Uram, amennyit az embernek, éppen harminc esztendőt.

De amire kiment, már meg is bánta, hogy olyan sokat kért.

Kérdi odakint az ember:

– Hány esztendőt kértél, szamár?

– Ó, ne is kérdezd! Nagy szamár voltam, harminc esztendőt kértem, meg is kaptam, pedig elég lenne nekem tizenöt esztendő is, elég bogáncsot ehetem azalatt.

– Hiszen ha sokalod – mondotta az ember –, add nekem a másik tizenöt esztendőt.

– Jó szívvvel – mondotta a szamár. – Legyen a tiéd!

Most már volt az embernek ötvenöt esztendeje.

A szamár után a kutya ment be, az tizenkét esztendőt kért az Istentől, s abból is át-

adott nyolcat az embernek. Most már volt hatvanhárom esztendeje.

A kutya után bement a majom. Az húszat kért, s abból odaadott az embernek tízet.

Mikor az ember így szépen kiegyezkedett az állatokkal, visszament az Úristenhez, s jelentette az egyezséget.

– Jól van – mondá az Úr –, ha megegyeztetek, legyen úgy.

Hanem mi lett ebből az egyezségből? Az lett ebből az egyezségből, hogy az ember,

amíg harmincéves, addig igazi ember módjára él. Harminctól negyvenig ökör módjára dolgozik, kínlódik, húzza a terhet. Negyventől ötvenötig egy kicsit nehezedik, lassan viszi, cipeli a terhet, mint a szamár. Ötvenöttől hatvanháromig otthon hagyogatók házőrzőnek, mint a kutyát. Hatvanháromtól beleesik a gyermekségbe, s játszanak vele, mint a majommal szokás.

FORRÓ ÁGNES rajzai

Rajzolj egyforma mintát az egyforma színű fákra, bokrokra, dombokra, és magadat is rajzold a tájba!

DEÁK KATALIN rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

7. rész

Hétágra sütött a nap. Töhötöm álmosan dörgölözött gazdjához, amikor hirtelen megszállta a jeges réműlet.

Eltűnt! Töhötöm szeméből azonnal kiment az álmom. Nézett jobbra, nézett balra. Semmi. Csak Tas sárkányos pizsamája hevert a szék támláján, meg fél koszos térdzokni az ágy mellett, a földön.

– Ennek fele sem tréfa – dünnyögte Töhötöm.

Kióvakodott párnái közül, szétnézett a szobában. Tas napellenzős sapkája: sehol. Tas könnyű esőkabátja: sehol. Tas jól bejártott, kis hátzszakja: sehol. Tas: sehol.

Töhötöm fejest ugrott a szőnyegre. Bekukucskált az asztal alá. Semmi. Belesett a

szekrény mögé. Zéró. Beszimatolt az ágy alá. Nulla. Nézte a papírkosarat. Tas: sehol.

– Na, te aztán jól elindultál, hékás – kuncozott valaki az ajtóból.

Töhötöm odafordult. Az ajtóban Tas napellenzős sapkája a fején, Tas könnyű esőkabátja a hátán, Tas jól bejártott, kis hátzszakja a vállán hórihorgas idegen állt.

– Takarodsz innen? Ez magánterület – dörrent az idegenre Töhötöm.

– Persze, hogy magán! Méghozzá az enyém! – mondta az, még nagy pimaszul kacintott is hozzá. És se szó, se beszéd, a nagy lábával egyszerűen belépett Tas szobájába. Tas zokniját volt rajta!

– Ki engedte meg, hogy begyere? – sziszegte Töhötöm, és tuskéit kilőni készült.

– Hé! Mióta kell a tulajdonosnak engedélyt kérni ahhoz, hogy saját területére lépjen? – kérdezte az idegen. És azzal megragadta a sült, az orrához emelte.

– Tegyéél le, ne lóbálj! Idegennek tilos hozzám nyúlni – üvöltött Töhötöm.

– Az egy dolog, hogy átalszod a nyarat, de hogy meg sem ismered, az mégiscsak disznóság! – buffant az idegen.

– Honnan ismerjelek, amikor életemben nem láttalak? – böffent Töhötöm.

– Hogyhogy honnan? Ágyból, párnák közül? – így az idegen. – Mi van, elaludtad az eszed?

– Nem aludtam el! Épp csak szundítottam egy órácskát – mondta Töhötöm, és hátat fordított a betolakodónak.

– Akarod mondani fél júniust, egész júliust, egész augusztust és egy icipici szeptembert! Szép kis órácska!

– Egy órácska volt, ha mondom! Életemben nem láttalak!

– De láttál. Reggel, este, és napközben, néha. Amikor épp nem szundítottál egy órácskát!

– Muszáj szundítanom, hogy invázió esetén vérszomjasan kilőhessem mérgező nyilaim! – pattogott Töhötöm.

– Inváháhá... miháháhá? – kacagott a két-rét görnyedt idegen.

– Invázió! Hórihorgas szobán kívüliek orvtámadása. Amikor is fogom magam, és...

De Töhötöm nem fejezhette be vészjósló mondókáját, mert az idegen újból megragadta, az orrához emelte és pusztit nyomott puha pocijára.

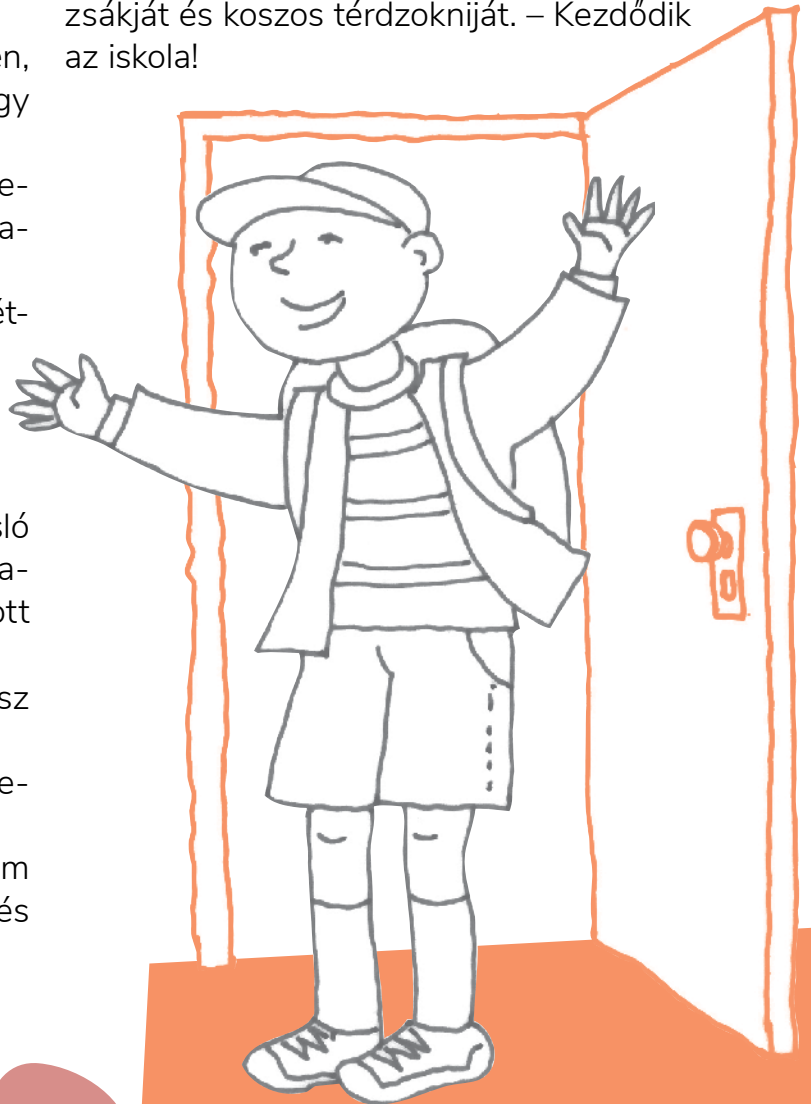
– Én vagyok, te számár! Nem ismeresz meg?

– A Taspusztit megismerem. Téged életemben nem láttalak.

– Ha nem is életedben, majdnem három hónapja nem, az igaz! – mondta az idegen, és a süllel együtt az ágyra huppant.

– De én semmit sem változtam, belőled meg mélyhangú égimeszelő lett. Nem igazság! – dűnnyögött Töhötöm.

– Nincs igazság a földön, kicsi barátom! De legalább jól szórakozunk! – mondta Tas, és az ágy alá dobta napellenzős sapkáját, könnyű esőkabátját, jól bejáratott, kis hátizsákját és koszos térdzokniját. – Kezdődik az iskola!

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a zöld idegen

A nyár szempillantás alatt elrepült. Kukucsi a háza előtt üldögélve limonádét szürcsölget Vincével, és kedves nyári emlékeket idéznek fel. A nap már lemenőben van. Langyos fuvallat rezegteti a nyárfák levelét. Igazi nyárvégi hangulat ez, az ősz még csak nyomokban bukkan fel egy-egy sárguló falevélen.

Furcsa zümmögésre lesz figyelmes a két kis vakond. Egymásra néznek, kémlelik az eget, közben egyre hangosodik a zaj, majd épp Kukucsi füle mellett elrepül valami, megcélozza a mögötte nyíló rózsabokrokat.

– Hű, ez jó nagy volt.

– És milyen zöld! – szólt Vince. – Lehet, hogy szentjánosbogár?

Gyorsan felpattanva székeikről elindulnak, hogy közelebről is szemügyre vegyék a furcsa szerzetet, reménykedve, hogy valóban szentjánosbogarat látnak. Régi álmuk, hogy közlőről szemügyre vegyenek egyet. Keresgélnek, kutatnak a levelek között, amikor is előmászik egy nagy, zöld bogár. Hat lábával

könnyedén mászkál a leveleken, majd az egyikén mintha kényelembe helyezné magát, mozdulatlanul ücsörög rajta. Ahogy az utolsó napsugarak betöltik a teret, megcsillannak a bogár szárnyfedőin, s azok aranyos színben pompáznak.

A két kis vakond nem akarja megzavarni a bogarat, csendben figyelik. Kukucsinak ekkor egy ötlete támad, és gyorsan bemegy a házába. Nagy könyvet cipel ki magával, telis-tele van rovarok képeivel. Lekuporodnak a bogár elé, lapozgatják a könyvet.

Meg is találják a szentjánosbogár képét, de az egy cseppet sem hasonlít erre. A hímeknek ugyan van kemény szárnyfedőjük, mint ennek a bogárnak itt előttük, de az nem zöld színű, hanem inkább szürkés-feketés. Ami zöld lenne bennük, az a világítószervük a potrohuk végén, de olyat nem látnak ezen a bogáron. Így hát tovább lapoznak a könyvben, ami tele van zöld rovarokkal: van köztük szöcske, sáska, poloska, cincér, szitakötő. Végül eljutnak a virágbogarakhoz.

– Megvan! – kiált vidáman Kukucsi, és rámutat egy képre.

Ekkor a hangzavar miatt, vagy talán mert meguntta az egyhelyben ülést, a bogár ki-dugja szárnyait két oldalt a nagy zöld szárny-fedők alól, és hangosan máris tovarepül.

Kukucsi és Vince gyorsan elolvassák a ne-vét: egy aranyos rózsabogár keveredett oda hozzájuk. Komótosan visszaülnek székeikbe, és megnézik a naplementét. Mikor már egyre

sötétebb van, néhány csillogó pontot vesz-nek észre tőlük nem messze a lombok alatt. Megannyi kis lámpás tűnik fel a fák között.

– Talán ők már tényleg szentjánosbogarak – néz Vince Kukucsira reménykedve.

– Hát akkor lessük meg őket! – kacsint Kukucsi, s azzal a két jó barát újabb felfede-zőútra indul.

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Melyik úton találja Kukucsi és Vince a legtöbb felnőtt szentjánosbogarat? Jelöld csillaggal a lárvákat.

Ugrádozó szeptember

Ceruzatartó sün: levegőn száradó gyurmából formázatok sünit, fúrjatok bele lyukakat. Ha megszárad, színezzétek ki, és tartsátok benne a ceruzákat.

szárny

test

fej

mécses

Szentjánosbogár-lámpás: fekete papírhenger első részét vágjátok ki, és a helyére ragaszatok színes papírt. Állítsátok egy elemes mécses fölé. Ne használjatok nyílt lángú teamécsest, mert felgyúl a ház!

Magyari Róza,
Csíkszereda

Sarmaságon egyre több osztály kapcsolódik be **Erdei Gabriella** könyvtáros játékos, az olvasást népszerűsítő tevékenységeibe. Rendszeresen használják a Szivárványt is.

Buzogány Panna kolozsvári olvasónk papír- és zseníliadrót-munkája.

A kartonalma közepére ragaszthatok rajzpapírt. Arra rajzoljátok, hogy mi történik az almában, ki lakik benne? Találjátok ki egy mesét!

Szárított almakarika uzsonnára: citromos vízbe áztassátok az almakarikákat, majd papírtörülővel itassátok le róla a nedvességet. A korongokat egy fapálcára vagy madzagra fűzzétek úgy, hogy ne érjenek egymáshoz. Száraz, meleg helyen 4-5 napig szárítsátok.

Vargyas Judit csoportja Marosvásárhelyről papírlépkét, katicabogarat küldött.

Urus Tünde osztályában, Csíkszentdomokoson magokból ragasztották a csiga házát, a csiga csápjja pedig megbogozott végű spárgadarab.

Lészai Emőke csoportjában Kolozsváron érdekes kézimunkák születnek.

András Mónika tanítványai Lövétén kartondoboz-óra segítségével mérik az időt.

Csipike postája

Kedves barátaim! Rövid volt a nyár, hosszú volt a nyár, kinek-kinek milyen. Az igazság, hogy így is, úgy is elszállt! Itt az ősz. Találkozunk rég látott és új barátainkkal, ti pedig újra írhattok, rajzolhattok nekem. Ne késlekedjetez hát, várom leveleiteket! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Nagy Barbara,
Kolozsvár

Ilyés Dóra,
Gyergyóalfalu

Egri Bernadett,
Szilágysomlyó

RÓZSABOGÁR

Vizi Hanna,
Kézdiszentkereszt

Minden hónapban vágd ki,
és ragaszd egymás mellé a bélyegeket.
Áprilisban a csoport, az osztály névsorá-
val, az óvó néni, tanító néni nevével együtt
küldjétek be nekünk a gyűjteményt.
Az erőfeszítésért tanév végén jutalom jár!

Hűségese olvasóink:

Balló Emőke osztálya,
Csíkmadaras

Hevele Zsuzsa csoportja, Mezőfény

György Réka Annamária,
Csíkszentdomokos

A napocska viseli a pántját.
Mikor meglátják a fák,
elhervadnak a láttán.

Bétei Vanda, Zilah
Az alkotás öröme

Iskolás lettem,
járom az utam.
Írok, olvasok,
számolok ottan.
Itthon a húgommal
alkotok sokat.
Este, ha lefekszünk,
mami mondja: holnap
kitalálunk valami újat!

Zilahon, **Sólyom Andrea** tanítványainak kedvence
a Sülve-főve mesesorozatunk.

Szent György és a sárkány harcát **Czika Ágnes** tanítványai,
Bíró Klaudia Regina és **Héjja Bence** rajzolta Sepsiszentgyörgyön.

TÁMOGATÓINK

Ára 9 lej

BETHLEN GÁBOR
Alap

9 771221 776005

23465

Cimbi és Gombi

Kis lépés az egérnek, nagy lépés az óvodásnak.

Csak meg ne lássanak!

Legjobb dolog a szünet!

POJUM EDITH rajza

Szivárvány
ÓRAREND

HÉTFŐ!

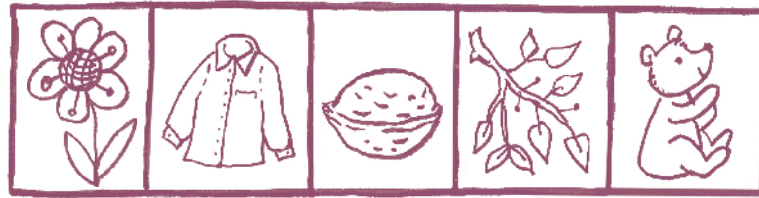
KEDD

SZERDA

CSÜTÖRTÖK

PÉNTEK

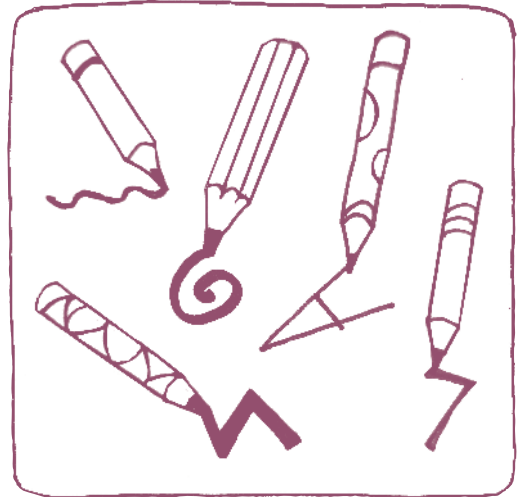
Oszd el a labdákat úgy,
 hogy mindenkinek
 jusson mindenikből.
 Karikázd be őket
 különböző színnel!

Olvasd össze a kezdőbetűket!

Melyik a legvékonyabban író ceruza?
 Színezd ki!

Mi következik? Folytasd a sort!

